

МАРИЯ: Аз знам...

/Появява се царица Целгуба./

ЦЕЛГУБА: Марию, намерих този пръстен в раклата ти... Можеш ли ми каза откъде си го взела? Толкова малка, а мислиш вече за гиздила...

МАРИЯ: Татко ми го даде, преди да замине, и ми каза да го нося за негов спомен!

ЦЕЛГУБА: Аз ще ти дам други, по-дребен. Да става на пръста ти.
/Целгуба слага пръстена на пръста си, но Мария с внезапно диво движение посяга към нея./

МАРИЯ: Този пръстен е мой!

ЦЕЛГУБА: Ти трябва да знаеш как да се държиш пред царицата!

ТЕОДОРА: Дай пръстена на мен!

/Целгуба сваля с презрение пръстена и го дава на Теодора./

ЦЕЛГУБА: Този пръстен не е носил никому щастие! Изаница ми разказа на времето историята му. Не искам да се гиздя с изумруда на хетерата Ефросина! Вземи го!

/Теодора го слага на пръста си./

ТЕОДОРА: Когато Мария порасне, ще ѝ го дам за сватбата. Сега е малка и може да го загуби...

БОРИЛ: Върви сега! Ще кажа да те заведат в "Свети Димитър".

/Мария излиза./

ТЕОДОРА: Не трябва да я пущам!

ЦЕЛГУБА: Тълпите я срещат с възторжени поздравии и ликувания!

ТЕОДОРА: И тия отстъпки, тия милости са лудост! Лудост!

/Борил изглежда двете жени; после взел някакво решение плесва с ръце. Появява се стражата./

БОРИЛ: Занеси повеля до блястителите на западната тъмница да